

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. гр. Димитровград, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДИМИТРОВГРАД в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Огнян Хр. Гълъбов

при участието на секретаря Силвия Ив. Димова
като разгледа докладваното от Огнян Хр. Гълъбов Гражданско дело №
20225610100706 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.274 ал.1 т.1 от КЗ /отм./ вр.чл.45 от ЗЗД.

Ищецът ЗК“***“АД твърди в исова молба, че на 09.07.2014г., в землището на с.**, на главен път I-8, км.271, л.а.“***“ с ДКН **, управляван от ***, навлязъл в лентата за насрещно движение и реализирал ПТП с автомобил „***“ с ДКН **, управляван от **. При възникналото ПТП загинали двамата водачи на автомобилите, както и ***, която пътувала на задната седалка зад шофьора в л.а.“****“. Пътущият на дясната предна седалка на същия автомобил *** получил телесни увреждания. С Постановление от 03.06.2015г. на РП-Пловдив досъдебно производство №237/2014г. било прекратено, тъй като виновния за настъпването на ПТП водач *** починал. С Протокол от химическа експертиза №А-272/24.07.2014г., съставен от химик в специализирана лаборатория при МБАЛ „Пловдив“АД, било установено, че *** при възникване на РТП е бил с наличие на алкохол в кръвта 2,01 промила.Към датата на събитие, отговорността на водача на л.а.“***“ с ДКН ** е била застрахована по застраховка „ГО“ в ЗК“***“АД, обективирана в застрахователна полица №22114001551614 със срок на валидност от 06.06.2014г. до 06.06.2015г. На основание чл.266 от КЗ /отм./ *** и ***, като наследници на починалата *** предявили иск по съдебен ред за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди от смъртта на тяхната дъщеря и майка. Отделно, *** претендирал обезщетение за претърпените от него вреди в процесното ПТП, като пътник в л.а.“****“. С Решение от 02.12.2016г. на СГС по гр.д.№9203/2015г. ЗК“***“АД било осъдено да заплати на *** сумата от 120000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на дъщеря й ***. Застрахователното дружество било осъдено да заплати на *** сумата от 150000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди,

изразяващи се в болки и страдания от смъртта на майка му ***, сумата от 100000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от телесни увреждания, претърпени на 09.07.2014г., сумата от 6470 лева, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди за лечение, сумата от 180 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за болничен престой. Решението на СГС било постановено при участието на Ц. К. П. - трето лице помагач на страната на ответника, като установеното в мотивите на съда имало обвързваща сила за тях в отношенията им със страната, която ги е привлякла- „***“АД, досежно фактическите констатации и правните изводи, доколкото те обуславят изводите относно спорното право. След обжалване на горепосоченото решение, САС е осъдил ***“АД да заплати на *** сумата от 50000 лева обезщетение за неимуществени вреди-болки и страдания, които са му причинени от ПТП на 09.07.2014г. Това решение на съда също било постановено при участието на Ц. К. П.- трето лице помагач на страната на ответника. Въз основа на издадени изпълнителни листове ЗК***“АД изплатило по сметка на ЧСИ така присъдените суми. Предвид изплащането на застрахователното обезщетение по задължителна застраховка „ГО“ дружеството придобило право на регрес срещу виновния водач ***, управлявал със съдържание на етилов алкохол в кръвта си над допустимото по закон, за сумата от 426650 лева, изплатено застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди на наследниците на починалата в процесното ПТП ***, включваща: 120000 лева главница на *** и сумата от 150000 лева- главница на ***, както и сумата от 6650 лева главница на *** за причинени имуществени вреди и сумата от 150000 лева за претърпени от него неимуществени вреди от причинените от ПТП телесни увреждания. Предвид изложеното иска съдът да постанови решение, с което да осъди ответника Ц. К. П., като законен наследник на ***, починал на 10.07.2014г., да заплати на „***“АД сумата от 2000 лева-главница, частично предявена от общо изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 426650 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда -01.06.2022г., до окончателното изплащане. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Ц. К. П. депозира отговор на исковата молба, в който поддържа, че оспорва изцяло исковата претенция по основание и размер. Оспорва всички доказателства, представени от ищеца по делото. Счита ,че не дължи плащане по предявената искова претенция. Твърди ,че вземанията на ищеца към ответника са погасени по давност. Заявява, че подписа в застрахователния договор не е на водача ***. Поддържа, че елементите на фактическия състав на чл.274 ал.1 т.1 от КЗ /отм./ не са изпълнени, тъй като по делото не се установявало наличие на алкохол в кръвта на водача ***. Оспорва твърдението, че е възникнало право на регрес в полза на застрахователя. Посочва, че кръвта за изследване от *** била взета на 10.07.2014г. в 12.00 часа, а пробата е предадена за изследване в СХЛ при „МБАЛ-Пловдив“АД на 18.07.2014г., т.е. 7 дни по-късно. Съгласно наредба №30/27.06.2001г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС, действаща към 2014г., кръвта за изследване е трябвало да се

занесе за изследване до 72 часа от събирането ѝ. Предвид това, твърди, че в кръвта на ** не е имало алкохол и правото на регрес на застрахователя не е възникнало. На следващо място поддържа, че ответникът не попада в категорията „застрахован“. Тя не е страна по договора за „ГО“, нито е титуляр по него. Не е приела да встъпи като страна по този договор, нито се е съгласявала с условията по този договор или е управлявала моторното превозно средство след употреба на алкохол. Същата в случая не се явява виновния водач, нито пък е собственик на управлението от него автомобил. Счита, че материалното правоотношение между застраховател и застрахован относно задължителната застраховка „ГО“ е погасено със смъртта на водача *** и ответника няма как да отговаря по това правоотношение. Към момента на смъртта на ** за него не е съществувало задължение за плащане на парична сума към застрахователя. Същото възниква едва няколко години по-късно след решенията на СГС и САС. Задължението на ищеца да плати обезщетение било по договор, а последващото право на регрес следвало закона, но е изискуемо само срещу виновния водач, а не разширително срещу всички наследници, които според ищеца отговарят солидарно с водача. На следващо място, оспорва че водача ** е виновен за настъпването на процесното ПТП. Оспорва и описания механизъм на настъпване на ПТП и вменяването на вина за това на **. На следващо място, оспорва автентичността на положения от ** подпис в договора за застраховка „ГО“, както и възникването на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „ГО“ към момента на настъпване на процесното ПТП. Счита, че материалното правоотношение по застраховката е погасено по давност. Погасителната давност относно регресния иск, посочен в чл.500 ал.1 т.1 от КЗ е 5 –годишна, считано от датата на извършеното плащане на застрахователното обезщетение на третото увредено лице. Исковата молба е подадена на 03.06.2022г, т.е. всяко плащане направено преди 03.06.2017г. е извън посочената давност и като такова е неоснователно. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на следните плащания: за сумата от 1026,69 лева платена на 11.04.2017г.; за сумата от 6062,40 лева, платена на 12.04.2017г.; за сумата от 139196,19 лева, платена на 12.04.2017г.; за сумата от 26419,56 лева, платена на 13.04.2017г.; за сумата от 4672,45 лева, платена на 18.04.2017г. На следващо място, поддържа, че не са налице елементите на чл.45 от ЗЗД за неправомерното увреждане, тъй като деянието не е било извършено от ответника, същата не е имала противоправно поведение и настъпилите вредни последици не са в причинно следствена връзка с поведението на ответника. Предвид изложеното, иска съдът да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на направените по делото разходи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства- поотделно и в тяхната общност, приема за установено от фактическа страна следното:

С Постановление за прекратяване на наказателно производство от 03.06.2015г. прокурор при ОП-Пловдив е прекратил на основание чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.4 от НПК наказателното производство по досъдебно производство №237/2014г. по описа на ОСО при ОП-Пловдив, образувано против неизвестен извършител за това, че на 09.07.2014г. в землището на с.**, област Пловдив, на главен път I-8, в района на 271 км, при управление на

МПС, нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице, с оглед на престъпление по чл.343 ал.4 вр.ал.3 б.“б“ вр.ал.1 б.“в“ вр.чл.342 ал.1 от НК. На основание чл.243 ал.2 от НПК, веществените доказателства- 1бр.двигател от лек автомобил и 1бр.акумулатор от лек автомобил „Banner“ 12V, 100 А/ч, били върнати на Ц. К. П..

В същото постановление за прекратяване на наказателно производство наблюдаващия прокурор приел за установено, че на 09.07.2014г., вечерта, *** и познатите му ***, *** и ** се качили в л.а. „****“ с рег.№ Р** и потеглили с нея от Хасково за Пловдив, като автомобила бил шофиран от **.

На същата дата, преди обяд, *** се качил в собствения си л.а.“****“ с ДКН **, като отишъл за риба със свои приятели. През деня той употребил алкохол. Въпреки това, вечерта се качил в колата си и потеглил с нея по главен път I-8 от Пловдив към Хасково. Около полунощ, в района на с.**, община П., автомобила на ** се движел със скорост около 89 км/ч. По същото време, колата управлявана от **, излязла от с.** и се движела по пътя за Пловдив със скорост около 96 км/ч. При приближаване на ляв завой, под влияние на алкохола ** навлязъл в лентата за насрещно движение. Това навлизане не било видяно от шофьора л.а. „****“, който в нарушение на чл.20 ал.1 и на чл.20 ал.2 от ЗДвП не намалил скоростта и не спрял. ** видял насрещно движещия се автомобил „****“ и опитал да се върне в лентата си за движение без да намаля скоростта си. Въпреки предприетата маневра двете коли се ударили и силно деформирали. В резултата на произшествието настъпила смъртта на *** и ***, а по-късно същата вечер настъпила смъртта на *** и на ***. Същевременно на ** били причинени тежки и средни телесни повреди.

Назначената на досъдебното производство химическа експертиза дала заключение, че в кръвта на *** е установено съдържание на алкохол в количество 2,01 промила.

Съгласно заключението на назначената авто-техническа експертиза, основна причина за настъпилото пътнотранспортно произшествие, от техническа гледна точка било, че водачът на л.а. „**“ - *** бил навлязъл в лявата за него лента на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно т.е. когато там насрещно се бил движел л.а. „****“. Субективна причина за произшествието било и алкохолното опиване при водача ***, което имало значение за нарушаване на различни нормални физиологични функции, които от своя страна имали отношение към безопасното шофиране през нощта и било в пряка причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП.

Видно от Решение №87849/02.12.2016г. по гр.д.№9203/2015г. по описа на Софийски Градски съд, съдът осъдил ЗК“****“АД да заплати на *** на основание чл.226 от КЗ вр.чл.45, чл.51, чл.52 и чл.86 от ЗЗД сумата от 120000 лева, ведно със законната лихва от 1`0.07.2014г. до изплащането й, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на дъщеря й ***, настъпила на 10.07.2014г. на главен път I-8, км.271, от виновно противоправно поведение на ***, като водач на автомобил „****“ с ДКН **, застрахован при ответника по застраховка „ГО“ полица №22114001551614/2014г. На следващо място, осъдил „ЗК“****“АД да заплати на ** на

основание чл.226 от КЗ, вр.чл.45, чл.51, чл.52 и чл.86 от ЗЗД, сумата от 150000 лева, ведно със законната лихва аот 10.07.2014г. до изплащането ѝ, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на майка му *** настъпила на 10.07.2014г. на главен път I-8, км.271, от виновно противоправно поведение на ***, като водач на автомобил „***“ с ДКН **, застрахован при ответника по застраховка „ГО“ полица №22114001551614/2014г.; сумата от 100000 лева, ведно със законната лихва от 10.07.2014г. до изплащането ѝ, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от телесни увреждания, претърпени на 09.07.2014г., на главен път I-8, км.271, от виновно противоправно поведение на ***, като водач на автомобил „***“ с ДКН **, застрахован при ответника по застраховка „ГО“ полица №22114001551614/2014г.; сумата от 6470 лева, ведно със законната лихва от 16.07.2014г. до изплащането ѝ, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за лечение на причинените на 09.07.2014г. травми от противоправно поведение на ***, като водач на автомобил „***“ с ДКН **, застрахован при ответника по застраховка „ГО“ полица №22114001551614/2014г. Горепосоченото решение е постановено постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ответника Ц. К. П..

Съгласно Решение №1389/16.06.2017г. по в.гр.д.№1362/2017г. на Софийско Апелативен съд, съдът е отменил Решение №8749/02.12.2016г. по гр.д.№9203/2015г. по описа на СГС, в частта с която е отхвърлен иска по чл.226 ал.1 от КЗ/отм./ на *** против ЗК„***“АД за сумата от 50000 лева, обезщетение за неимуществени вреди-болки и страдания от травми, които са му причинени от ПТП на 09.07.2014г., като на основание чл.226 ал.1 от КЗ /отм./ осъжда ЗК„***“АД да заплати на *** сумата от още 50000 лева обезщетение за неимуществени вреди-болки и страдания от травми, които са му причинени от ПТП на 09.07.2014г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 10.07.2014г. Това решение е постановено отново при участието на трето лице-помагач на страната на ЗК„***“АД- Ц. К. П.. Същото е влязло в сила на 14.08.2017г.

Във връзка с така издадените съдебни решения на СГС и САС били издадени Изпълнителен лист от 15.03.2017г. /от СГС/ за сумата от общо 120000 лева, която ЗК„***“АД трябвало да заплати на *** и **, както и Изпълнителен лист от 23.06.2017г. /от САС/, съгласно който ищецът по настоящото дело трябвало да заплати на *** и *** общо 306650 лева. По първият изпълнителен лист било образувано изп.д.№20178600400723 по описа на ЧСИ ***, като след връчена на ЗК„***“АД Покана за доброволно изпълнение, дружеството заплатило с платежни нареждания, както следва: на 10.04.2017г.- 1026,69 лева; на 12.04.2017г. - 6062,40 лева и 139186,19 лева; на 13.04.2017г. - 26419,56 и 4672,45 лева или общо 164601,46 лева, в т.ч. главница, лихви и разноси. Във връзка с втория изпълнителен лист било образувано изп.д.№20178600401831 по описа на ЧСИ ***, като след връчена на ЗК„***“АД Покана за доброволно изпълнение, дружеството заплатило с платежни нареждания, както следва: на 20.07.2017г. - 169609,10 лева, 1500 лева и 102000 лева; на 04.08.2017г. - 123560 лева и на 07.08.2017г. - 34737,28 лева или общо 420686,53 лева, в

т.ч.главница, законна лихва и разноски.

По искане на ответника съдът назначи и изслуша заключение на съдебно-почеркова експертиза, според което подписа положен срещу позиция „Застрахован“ в Застрахователна полица №22114001551614/06.06.2014г., издадена от ЗК“***“АД, вероятно е изпълнен от ***.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Безспорно установено по делото е, че на 09.07.2014г., в землището на с.**, община П., на главен път I-8, км.271, л.а.“***“ с ДКН **, управляван от ***, навлязъл в лентата за насрещно движение и реализирал ПТП с л.а.“***“ с ДКН**, управляван от ***, при което загинали двамата водачи, както и пътуващите в л.а.“***“ *** и ***. На пътуващия в същия автомобил ** били причинени тежки и средни телесни повреди. По делото няма спор, че виновен за настъпилото ПТП бил водачът на л.а.“***“ с ДКН ** ***, който управлявал същия след употреба на алкохол в количество 2,01 промила, като в тази насока са заключенията на назначените по сл.дело №237/2014г. по описа на ОСО при ОП-Пловдив химическа и автотехническа експертизи. Същото досъдебно производство обаче е било прекратено с постановление на прокурор при РП-Пловдив. На следващо място, безспорно установено по делото е, че с Решение №87849/02.12.2016г. по гр.д.№9203/2015г. по описа на Софийски Градски съд, изменено частично с Решение №1389/16.06.2017г. по в.гр.д.№1362/2017г. на Софийско Апелативен съд, ЗК“***“АД е било осъдено да заплати на пострадалите от процесното ПТП лица *** и ** застрахователни обезщетения за претърпените от тях неимуществени и имуществени вреди в размер на общо 426650 лева. На последно място, по делото не се спори, че така определените от съда обезщетения на пострадалите от реализираната от наследодателя на ответника катастрофа са били изплатени изцяло от ищеца „ЗК“***“АД.

Спорно по делото е налице ли са предпоставки за търсене на регресна отговорност за платените от застрахователя обезщетения към ответника Ц. К. П., която е наследник на виновния за възникналото ПТП водач на МПС ***.

Обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата.

Според разпоредбата на чл.257 ал.2 от КЗ/отм./, застраховани лица са собственикът на МПС, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва моторното превозно средство на законно основание.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл.274 ал.1 т.1 от КЗ/отм./, застрахователят има право да получи от застрахования платеното от застрахователя

обезщетение, когато застрахованият при настъпване на ПТП е управлявал МПС след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма или под въздействието на наркотично вещество или негов аналог, или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотично вещество или негов аналог.

Следователно, за да възникне регресното право на застрахователя по задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите, е необходимо да се установи кумулативното наличие на следните положителни предпоставки: договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, осъществен деликт от застрахованото лице, управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата норма и плащане от застрахователя на увреденото лице на обезщетение за причинените вреди.

На първо място, съдът намира за неоснователно възражението на пълномощника на ответника, че *** не е бил страна по подписаната с ищцовото дружество представения по делото полица за застраховка „ГО“ на автомобилистите №22114001551614/06.06.2014г., валидна за времето от 06.06.2014г. до 06.06.2015г. Препис от тази полица е бил приложен по гр.д.№9203/2015г. по описа на Софийски Градски съд, като в производството по това дело не е бил оспорен нито от страна на ответника ЗК“***“АД, нито от третото лице помагач на ответника Ц. К. П.. В този смисъл именно в това производство ответникът по настоящото дело, в качеството ѝ на трето лице-помагач на застрахователното дружество, е следвало да оспори наличието на застрахователно правоотношение между нейния наследодател и „ЗК“***“АД. В още по-голяма степен, в изключителен интерес на застрахователното дружество е било да оспори наличието на такова правоотношение между него и виновния за ПТП водач на МПС, въпреки което това не е било направено, като в нито един момент от производството пред СГС и САС ответникът по това дело ЗК“***“ АД не е твърдял, че между него и ** не е съществувало застрахователно правоотношение.

На второ място съдът намира възражението на ответника Ц. К. П., че не било установено по надлежния ред, че синът ѝ е употребил алкохол преди възникване на процесното ПТП, поради неспазване на процедурата за вземане и изследване на кръвна проба от него, за неоснователно. От материалите съдържащи се в сл.дело №237/2014г. на по описа на ОСО при ОП-Пловдив се установява, че съгласно Съдебно-медицинска експертиза на труп №190/2014г., изготвена от съдебен лекар на 10.07.2014г. /л.155 от сл.дело/ от трупа на *** е иззета кръв, в пълно до горе пеницилиново шишенце, което парафинирано и етикирано било изпратено за изследване на етилов алкохол в специализирана лаборатория към СХЛ на МБАЛ „Пловдив“АД. Съгласно Протокол за химическа експертиза за определяне на концентрация на алкохол в кръв и урина №А-272/24.07.2014г. на СХЛ при МБАЛ „Пловдив“АД, пратката съдържаща проби кръв от *** е постъпила в лабораторията на 18.07.2014г. Опаковките на пробите отговаря на изискванията по Наредба №30 /ДВ бр.63/2001г./, като мириса на пробите е специфичен за кръв. Материалът е изследван по газхроматографския метод, като в изпратените за изследване проби кръв се доказва етилов алкохол в количество 2,01 на хиляда.

От така изложеното се установява, че макар и изследвана след повече от 7 дни кръвната проба взета от *** съдържа етилов алкохол над допустимата норма. Обстоятелството, че изследването на кръвната проба е направено след изтичане на посочения в чл.15 от Наредба №30 /ДВ бр.63/2001г./ не води по никакъв начин до извод, че същото е било опорочено и не следва да се приема, че в кръвта на ** се е съдържал алкохол. От друга страна всички тези възражения, направени от ответника в настоящото производство, е следвало да бъдат направени от нея в качеството ѝ на трето лице помагач на ЗК**** АД в производствата пред СГС и САС.

С оглед изложеното и събраните по делото доказателства се налага извод, че в случая формално са налице предпоставките на чл.274 ал.1 т.1 от КЗ /отм./ за предявяване на иск от ЗК**** АД против Ц. К. П., в качеството ѝ на наследник на виновния водач ***, за стойността на изплатеното застрахователно обезщетение.

Въпреки това, съдът счита, че предявения иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен, тъй като по делото не бяха ангажирани никакви доказателства, че ответникът П. е приела наследството на починалия си син.

Наследник по закон на починалия на 10.07.2014г. *** е неговата майка-ответника Ц. К. П.. Същата, видно от приложеното по гр.д.№9203/2015г. по описа на СГС /л.188/ е представила Удостоверение изх.№1889/30.03.2016г., издадено от РС-Димитровград, съгласно което по ч.гр.д.№440/2016г. тя се е отказала от наследството на своя син ***, починал на 10.07.2014г. На основание чл.52 вр.чл.49 от ЗН отказът е вписан в специалната книга за откази от наследство под №23/30.03.2016г. на РС-Димитровград.

В тази връзка следва да се има предвид, че наследяването е способ за придобиване имуществото на едно лице, останало след неговата смърт. За да настъпи транслативния ефект на наследяването, освен смъртта на наследодателя е необходимо наследството да бъде прието. До приемането му е налице състояние на висящност, при което кредиторите не могат да искат изпълнение на задълженията на наследодателя от призованите към наследяване. За да се отстрани това състояние на неопределеност, разпоредбата на чл. 51, ал. 1 ЗН дава възможност на всеки заинтересуван да поиска от районния съдия да определи срок на наследника да заяви дали приема или се отказва от наследството. Когато има заведено дело срещу наследника, този срок се определя от съда, който разглежда делото. В настоящият случай, Ц. П. изрично е направила отказ от наследството, оставено от сина ѝ, като това е било вписано в специалната книга за откази от наследство на РС-Димитровград. Въпросното обстоятелство е било очевидно известно на ищеца, тъй като горепосоченото удостоверение, издадено от РС-Димитровград е било представено от П. по гр.д. №9203/2015г. на СГС на 04.04.2016г., като ЗК**** АД е взел становище по него и е поддържал първоначалното си искане за привличане на същата като трето лице-помагач в производството по това дело. Въпреки, че извършения отказ от наследството на ***, направен от неговата майка на 30.03.2016г., е бил известен на ищеца по настоящото дело, последният не предприе никакви действия, за да докаже, че въпросното наследство е било реално прието от ответника. Предаването катастрофирания лек автомобил от органите на

досъдебното производство на П. само по себе си не води до извод, че тя е приела оставеното от сина ѝ наследство, а и такова възражение по делото не беше направено от ищеца. Според т. 14 от ППВС № 4/64 г. на ВС мълчаливо приемане на наследство съгласно чл. 49, ал. 2 ЗН е налице при извършване на фактически или правни действия от наследника, които несъмнено предполагат неговото намерение да приеме наследството. Действията не трябва да са двусмислени, а трябва по безспорен и несъмнен начин да създават убеждението, че наследникът приема или има намерение да приеме наследството. В настоящият случай, ищецът не оспори отказа от наследство на ответника, нито пък твърди неговата недействителност, като не сочи и не иска събирането на доказателства за това обстоятелство. Липсват каквито и да е доказателства, че Ц. П. е извършила действия, които по несъмнен и недвусмислен начин да изразяват намерението ѝ да приеме наследството на сина си. Предаването на автомобила от разследващите органи в изпълнение на служебните им задължения и формалното му приемане от ответника с подписване на протокола за предаване не е израз на желанието ѝ да упражни правата си на собственост върху него, доколкото автомобилът няма нито икономическа, нито емоционална стойност за нея, и поради това действие не може да се определи като приемане на наследството.

Ето защо предвид заявления от ответника отказ от наследството, оставено от сина ѝ, върху нея не са преминали задълженията на *** към „**“ АД за връщане на изплатеното на пострадалите лица в следствие на процесното ПТП застрахователно обезщетение.

Предвид изложеното съдът счита, че предявения от ЗК“***“АД против Ц. К. П. иск с правно основание чл.274 ал.1 т.1 от КЗ /отм./ вр.чл.45 от ЗЗД, следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

При този изход на делото, на основание чл.78 ал.3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати направените от ответника деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева и за възнаграждение за вещо лице в размер на 253,52 лева.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „***“АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление в гр.София, бул.“***, представлявано от ***-изпълнителни директори, против Ц. К. П., с ЕГН *****, от Димитровград, бул.“***, като законен наследник на ***, починал на 10.07.2014г., иск с правно основание чл.274 ал.1 т.1 от КЗ /отм./ вр.чл.45 от ЗЗД, за сумата от 2000 /две хиляди/ лева- главница, частично предявена от изплатено от ЗК“***“АД застрахователно обезщетение в размер на 426650 лева за претърпени от *** и ** имуществени и неимуществени вреди в следствие на ПТП настъпило на 09.07.2014г. на първокласен път I-8, в землището на с.**, община П., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба-

01.06.2022г., до окончателното ѝ изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „**“ АД, с ЕИК **, със седалище и адрес на управление в гр.София, бул.“**“, представлявано от ***- изпълнителни директори, **ДА ЗАПЛАТИ** на Ц. К. П., с ЕГН *****, от Димитровград, бул.“***“, направените по делото разноски в размер на 1253,52 лева /хиляда двеста петдесет и три лева и петдесет и две стотинки/.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от съобщението за неговото обявяване.

Съдия при Районен съд – Димитровград: _____